

Klaus Riebig 215
Jern (1960) Test 2

Uden fladt at tale om
angst, ikke engang
broangst må man
nævne respekt, nervøs
beskedenhed, ironisk
forsvarspræget indstilling
til større stålkonstruktioner
broer, kraner, drejeskiver
stålbygningstilladser og
frem for alt overdimensionerede
mudderpramme, ganske vist
et stykke på afstand omgivet
af grådigt, sumpduft og
omkranset af skovllyde
tandhjul, opdykket jernfortid
gullende i det ukendte
mareidt, henter længst
udsvedte drømme, gumlende
host af fortid, nattevåde
opløste sengetæpper og smagen
af jern i munden mens feberen
er højest, muddermaskinefølelse
af uafrystelig konsistensfedt.

Nakken tilbage begejstret
vurderende overfladen og silhuetterne
mod en eventuel aftenhimmel
men ved et nærmere skridt går
der salat i sikkerhedsapparatet
sikkerhedsdampen slår indad,

Gud, nitter, plejstænger, understrøgede
anløbne skinner, svinghjul
plaprende seler, Judas i jern
hvem er han, ny helgen, discipel?
men præcisionsapparatet virker igen og
man konstaterer legeringens vægtfylde
nævner arkitektsnilde
hovedet tilbage
og begejstringen vil komme
da denne kulgrabbe
denne overting
pludselig føder, føder og man
tvinges til at overvære moderkageafgang
brunskrig, sekretion, passager
sort, forløsning af nyt liv
styrtet, faldet, afføringen
og skyen af sprængte bevidsthedshinder
lettet for synet af en rokkende kulpram
er man underst?